

Електронске новине
Туристичке организације

ЗЛАТИБОР

ХОТЕЛИ
ЗЛАТИБОРА
"VIP CASA"

Млади у туризму Златибора

Олимпијка Ања у послу око "Виле Мина"

Сигурна рука младог директора хотела "Ирис"

Рад у туризму пуном адреналина, међу пријатним људима и лепим пределима

"Путни прстен"
растеређује саобраћај
у туристичком центру

Слобода у
летовима који
померају границе

Ватре књигољубља
Љубиша разбуктао

Посетите нас :

www.zlatibor.org.rs

Златибор – лепота и лек

Златибор је одувек изазивао интересовање особеним својствима која су га уобличила у данас најпосећеније и најатрактивније место Србије, најпре захваљујући визионарима и добротворима, угледним и имућним људима, који су гледали далеко у будућност. Њиховим трудом и заузимањем крајем 19. и почетком 20. века, и поред низа тешкоћа, доћи ће до стварања туристичких насеља Рибнице, Палисада, Краљеве Воде и Ока на пространој златиборској висоравни. Да бисмо разумели данашњицу и погледали у будућност, морамо се вратити на почетак.

Својом раскошном лепотом заталасане висоравни са травнатим хоризонтима и живописним пејзажима Златибор никога није остављао равнодушним. Подсетимо се речи писца Срете Поповића који је давне 1896. године записао: „Ту величанствену слику, која се дубоко у душу урезује, није још ниједан уметник насликао ни на хартији, ни на платну. Златибор се мора видети, па да се појми сва његова лепота, која тако усхићује гледаоце својим чарима“.

Године 1905. краљ Петар Карађорђевић долази на Златибор са својим сином, престолонаследником Ђорђем који изјављује: „По својој романтичности Златибор се с пуним правом може назвати Швајцарском без језера“.

А сликар Михаило Миловановић пише: „Златибору је божански геније стварања природе дао, у једном заносном сну, све чари раскоша и лепоте“.

Златибор ће оставити снажан утисак и на Славка Блоудека, конструктора скијашких скакаоница, који се овако обраћа својим пратиоцима: „Пријатељи, прокрстарио сам целу моју Словенију, обишао пола Европе, али нигде нисам видео овакву лепоту“.

„Златибор је лепота своје врсте. Нарочито је диван у мају, када његове цветне ливаде долазе до свог изражаја. На њему расте разно миомирисно цвеће...Пред нама се лети и зими са врхова златиборских висока јављају слике као на Рубensoвом платну...Све је то у неком дивном и симетричном складу и све нам пружа најнежнију слику стварања тајанствене и чудесне природе“, записао је Коста Урошевић, професор Ужичке гимназије, вредан флористичар двадесетих година прошлог века.

Али Златибор неће бити чувен само по својој безвременој лепоти. Од давних времена био је познат по благотворном утицају на здравље људи. Драгоцене лековитост ове планине коју стварају конфигурација земљишта, географски положај, климатски елементи, геолошки састав тла, богатство и разноврсност флоре, где расте чак 440 различитих врста биљака, учинили су да крајем 19. века постане позната под називом „прва српска ваздушна бања“. На његовом ширем подручју сударају се и мире различите ваздушне масе и то је управо оно што му даје особит печат. Велика присутност опојних мириса алпског биља и повољан атмосферски притисак стављају га у ред најздравијих области у Србији, због чега се крајем 19. века нашао и у новинским чланцима. Тако ће Трговински гласник 1892. године писати: „Златибор је врло здраво место. Овамо долазе реконвалесценти који су наклоњени и пате од разних плућних болести. Њих упућују лекари и многима добро чини“. Чувени ужички лекар др Шајковић огласио се у „Политици“: „Златибор је неоцењено благо. Ја бих сваког лета слао на њега половину Ужица по правој потреби и нужди. Али, нажалост, нема тамо станова те би људи пропали“.

А лекар Зеко Смиљанић одушевљено ће рећи: „Овде и поглед чаробно лечи, овде је срце чистије а душа ведрија. Зато се ове питоме тишине и далеки травнати видици претварају у неодољив зов и нераскидиву љубав“.

Златибор је вековима враћао здравље болесним и снагу slabим. Ова оаза тишине и мира многима је помогла да за коју годину продуже свој живот. Болесни државници, министри, песници, трговци ноћевали су у лучевим колибама које су мирисале на тек помужено млеко, а на јесен се опорављени и здрави враћали својим кућама у прашњаве градове. Али и са тим колибама Златибор је био чувен широм Европе. Па тако тридесетих година прошлог века оболелом југословенском министру спољних послова Воји Маринковићу швајцарски лекари рекоше: „Екселенцијо, шта Ви тражите боље од вашег Златибора, идите тамо и лечите се“.

Даринка Пешић, ученица из Београда, записаће у свој дневник 1924. године: „Небо ми се чини тако близу, а сунце да ће пасти на ливаду. Омањена сам лепотом... Слатко сам ручала проју и сир... А вода? Вода какву никада нисам пила. Као лед. Отвара апетит. Сваки час би јела... Мама ми каже да сам од јутрос за ово неколико часова боравка добила дивну, свежу боју лица. Срећна сам, туберкулозу, тог баука, победиће Златибор...“

То време не смемо заборавити, јер је достојно нашег трајног памћења. То време са свим својим благодетима и невољама је тежак и сложен почетак дуге историје процвата ове раскошно лепе и лековите планине, која је данас, такође захваљујући људима који су умели да погледају у будућност, постала најпопуларнија и најпожељнија туристичка дестинација у Србији.

Снежана Ћенић
директорка библиотеке
у Чајетини

Млади у туризму Златибора

Најпосећенија планина са све већим бројем туриста, а на њој толико шанси и прилика за рад и зараду. Да ли таква златиборска свакодневица младим људима отвара могућности да успеју у послу, како се сналазе у јакој конкуренцији, колико су посвећени, продорни, успешни...

То смо покушали да сазнамо из искустава оних који су овде нешто већ постигли, у различитим видовима туризма. Пре свега озбиљним и одговорним приступом, упорним залагањем, сталним напредовањем, понеко и уз кључну подршку родитеља. Пред таквима је изгледна пословна перспектива у туризму, врло динамичном и садржајном послу. А ако негде постоји перспектива за младе, онда је то Златибор који се развија брже него што можемо да пратимо, речи су једног од троје наших саговорника.

Олимпијка Ања у послу око "Виле Мина"

Девојка има 22 године, успешна је и све постиже: најбоља у нордијском скијању и спрема се за Олимпијске игре, завршава факултет и запослила се, а упоредо с тим активна је у туристичкој делатности на Златибору. Млада Ања Илић, понос златиборског спорта, увек кад нађе времена учествује у породичном послу око апартманско-угоститељског објекта "Вила Мина". Задовољна је постигнутим, а туризму је верна одмалена.

– Са родитељима живим на Златибору и наш породичан посао је "Вила Мина". На идеалној локацији у близини Тржног центра, а ипак издвојена од буке. У склопу виле су већи апартмани и студио

апартмани, ту је и ресторан с пансионском исхраном – описује свој туристички рад Ања, која од ране младости родитељима помаже у том послу.

– Кренули смо са пар апартмана и соба. Сада смо се проширили и посао је много већи. Лети имамо базен и спа центар који водим кад сам ту, често помажем у ресторану. С обзиром да сам одмалена у овом послу знам шта људи желе да виде и шта им је најбитније. Трудим се да на друштвеним мрежама покажем шта све имамо и с коликом љубављу се овим бавимо. На нашој страници "Вила Мина" могу се видети главни специјалитети са нашег шведског стола и апартмани које поседујемо. Битна ствар је што

добијамо предивне коментаре од људи који су боравили код нас.

Ања сматра да је издавање апартмана на Златибору посао који има перспективу, али да је потребно стално улагати и напредовати.

– Овде има посла за све, Златибор је место које се брзо развија. Млади људи то најбоље разумеју и знају шта недостаје, тако и напредујемо. Мој савет за младе људе који улазе у овај посао је да истрају: ништа неће доћи лако, али временом ће им бити лакше – истиче ова девојка и додаје да је лепа страна овог посла то што се могу упознати људи из целог света:

– Може се и добро зарадити. Али, исто тако, сваки посао има лошијих страна, па и овај. Кад се нешто издаје гостима онда може доћи до ломљаве ствари или нежељених кварова. Зато су наши апартмани осигурани, да ти проблеми не доведу до озбиљнијих последица.

Ања се, поред породичног бизниса у туризму, успешно бави нордијским скијањем. Већ 13 година је у том зимском спорту. Кад је на Златибору онда тренира у Тић пољу, имају и захтевну стазу на Торнику.

– Иза мене су учешћа на великим такмичењима: Олимпијади младих, Светском првенству, Светском купу, Војној олимпијади...Сада ме очекује најважније учешће у мојој каријери, на Зимским олимпијским играма у Пекингу 2022. године (одржавају се од 4. до 22. фебруара). Олимпијску норму сам остварила на летњим такмичењима на Златибору. Прошле године заузела сам треће место у укупном пласману "Балкан купа" и освојила још много подијума. Тренутно се налазим у Ливињу у Италији, где се спремам за прве трке ове сезоне већ почетком децембра. После тога очекују ме последње припреме пред одлазак на Зимске олимпијске игре – рекла нам је млада скијашица.

Ања истиче да на Златибору имају одличне услове за тренинг: – Код нас у Смучарском клубу "Звезда" има много младих који тренирају и надам се да ће кренути мојим стопама. Ми ипак живимо на Златибору где се традиција поштује, а ово је традиционални спорт који има будућност.

Сигурна рука младог директора хотела "Ирис"

Био је успешан, сигуран и прецизан као кошаркаш, а сада те врлине испољава у туризму, као директор хотела "Ирис" на Златибору. Реч је о Николи Кнежевићу који има 31 годину, а овај хотел са четири звездице његова породица отворила је 2016. године. Уникатни туристички објекат на "златној планини" изграђен у модерном планинском стилу, близу цркве, у срцу Златибора. Са 28 смештајних јединица, велнес и спа центром, теретаном, конференцијском салом... Тренутно у "Ирису" ради око 20 запослених.

– За скоро шест година, колико постојимо, просечна попуњеност хотела је већа од 70 одсто на годишњем нивоу, што је изванредан резултат за нашу компанију – открива најважније директор Никола, па описује захтевност посла који обавља:

– Бити радник у туризму је комплексна ствар и доноси много изазова, јер успех не зависи увек од сопственог квалитета, многи спољни фактори утичу на успешност самог пројекта. Ми све радимо фамилијарно: тати Вељку туризам је у малом прсту, док је мајка Славица (која је правник) пропутовала много па и она доприноси својим идејама. Зато нам је било лакше да се упустимо у нове авантуре. Пре Златибора имали смо хотел у Црној Гори, али тамо сезона траје пет до шест месеци и после више нема гостију. Златибор је нешто што траје свих 12 месеци. На пролеће и јесен овде су конгреси, током лета спортске игре па затим распуст, а зима као зима, увек посећена. Зато је Златибор био логично решење и нисмо се покајали што смо баш овде отворили хотел.

Никола се дуго бавио кошарком, и то у Америци где је завршио студије менаџмента. – Моје професионално бављење кошарком утицало је на развој тимског духа, самодисциплине и упорности

који су неопходни у предузетништву. Мислим да спорт генерално развија круцијалне људске квалитете и зато не чуди изрека "у здравом телу здрав дух" – објашњава.

Водити хотел, како каже, није једноставан посао, носи доста изазова: – Али све су то ствари на које сам био припремљен и које сам, захваљујући подршци породице, успешно завршавао. Било би неозбиљно очекивати да се хотел са четири звездице може направити преко ноћи, јер такав објекат захтева висок ниво услуге и тим који ће о њему и гостима бринути као о "својој кући". Са непуних 26 година ушао сам са родитељима у ову причу и било је ту доста одрицања у почетку док се није формирала јасна слика о реализацији наше идеје.

Овај успешан човек истиче да се константно труде да у понуду и програме "Ириса" унесу новине, јер је ово дестинација са великом конкуренцијом која их мотивише да увек буду бољи, да прате актуелне трендове познатих светских планинских центара. – Тежимо ка томе да у будућности задржимо позицију на којој се тренутно налазимо и нашу услугу дигнемо на још виши ниво, какву наши гости и заслужују. Мото којим се водимо у свакодневном раду гласи: "дођите као гост, вратите се као пријатељ". Понosan сам што лојалност наших гостију потврђује да успешно обављамо своју мисију. У хотелу "Ирис" негујемо домаћинску и породичну атмосферу и то је једна од ствари коју очекују гости ове планине. Златибор као дестинација расте из године у годину, раде се велики пројекти, улаже у инфраструктуру, а број људи који долази на нашу планину расте из године у годину, што је доказ да као дестинација радимо праве и конкретне ствари.

Кнежевић каже да у овом послу, као у сваком, постоји добро и лоше. – Један од великих проблема са којим се сви у туризму на Златибору сусрећемо је недостатак радне снаге спремне да одговори на све веће стандарде које смо поставили. Сматрам да млади не треба да беже од професија као што су кувар, конобар, рецепционер, јер својим трудом и залагањем могу да напредују и остваре све своје циљеве које су зацртали. Требало би да верују у своје идеје и визије, да никад не престану да верују у успех. Отварање нових објеката довело је до тога да има простора за свакога да ради и напредује. Надам се да ће се овај тренд одлазака младих са Златибора променити – уверен је Никола који закључује да је њему као млађем човеку изградња хотела помогла да сазри као особа и да више цени све што су његови родитељи урадили и направили пре њега.

Рад у туризму пуном адреналина, међу пријатним људима и лепим пределима

Имао је Иван Радовић 21 годину када је почео да се бави туризмом на Златибору, тада издајући луксузне апартмане "Радости". Временом, када му се повећао обим посла и пораст упита, одлучио се на логичан корак: отворио је 2015. туристичку агенцију. Тако је настао "Trendy travel", агенција која данас успешно послује у свим областима туризма и у стању је да организационо одговори на било какав пословни изазов. А Иван, коме су сада 32 године, пословање "Trendy travel"-а овако описује:

– Радимо са породицама, младима, иностраним туристима, али и великим колективима, учествујемо у спортском, рекреативном, пословном, авантуристичком и излетничком туризму. На нама је велика одговорност јер организацијом излета и догађаја утичемо на креирање јавног мњења о нашој планини. Имамо шесторо стално запослених, с тим што у јеку туристичке сезоне ангажујемо велики број сезонских сарадника и сарађујемо са другим туристичким субјектима: ресторанима, превозницима, туристичким водичима, са излетиштима, музејима...Крајњи интерес свих нас јесте квалитетан златиборски туристички производ који може да конкурише и познатијим дестинацијама. Зато непрестано радимо на подизању нивоа квалитета наших услуга и настојимо да оправдамо поверење наших клијената који нам се стално враћају.

Радовић напомиње да је туризам врло осетљива грана привреде и прва настрада када дође до глобалних потреса какав је, рецимо, пандемија корона вируса. – Проблеми са којима се срећемо проузроковани су немогућношћу планирања на дуже стазе, што је у туризму кључно. У време пандемије пословни ризик је стално присутан, отежано је слободно кретање људи, а у време глобалне кризе најлакше се одрећи туристичких услуга. Са друге стране, ми имамо ту срећу да

послујемо у најпосећенијем туристичком центру у нашој земљи, што је у значајној мери амортизовало кризу у протеклој и овој години – каже Иван и додаје да предности рада у туризму ипак преовладавају над свим проблемима:

– Реч је о изузетно динамичном и активном послу, пуном адреналина и позитивне енергије, о делатности која се непрекидно развија, јер се потребе наших клијената (али и сами клијенти) непрестано мењају и ми морамо да их пратимо и прилагођавамо се. У туризму никада није досадно, увек сте у покрету, окружени пријатним људима и лепим пределима. А оно што је у пословном смислу најизазовније јесте чињеница да се у туризму константно напредује. Пре пандемије, туризам је био најбрже растућа привредна грана на свету, а надамо се да ће бити поново.

На питање како изгледа бити млади предузетник на Златибору одговара да ако негде постоји перспектива за младе онда је то Златибор, који се развија брже него што можемо да пратимо. – Ова планина ће временом доносити све више садржаја и имаће све више посетилаца. О њиховим потребама треба да размишљамо пре него што нам дођу у госте. Ове године смо, упркос пандемији, имали значајан број страних гостију, што је тренд који се наставља од ранијих година. Странаца ће, поред домаћих гостију који су наша традиционална клијентела, на Златибору бити све више, па ће и потребе за ангажовањем већег броја људи у туристичким услугама бити веће. С тим што кадрова недостаје у услужним делатностима и то је проблем са којим смо суочени сви у туризму. У јеку летње туристичке сезоне нама увек недостаје туристичких водича. Млади, али и они старији, у томе могу да пронађу додатно занимање и пристојан извор прихода. Ми у "Trendy travel"-у отворени смо за сарадњу и ту смо да помогнемо младима у усавршавању – истиче Радовић и закључује:

– Човек се учи док је жив, тога се и ја држим. Како туризам пружа много могућности за напредовање ви то морате да пратите, да мотивишете сараднике да стичу нове вештине, да се заједно усавршавају, проналазите креативне идеје и пласирате их. На тај начин се ствара и позитивно радно окружење, шансе за заједнички успех су веће. А иза сваког успешног посла стоји много рада. Колико год проблема да има и колико год мора мукотрпно да се ради, сатисфакција коју доносе задовољни клијенти, запослени и партнери, уз, наравно, пословни успех, изузетно је велика.

"ПУТНИ ПРСТЕН" РАСТЕРЕЋУЈЕ САОБРАЋАЈ У ТУРИСТИЧКОМ ЦЕНТРУ

Ближи се крај године, време када сви "подвлаче црту", али Златибор је посебан и по томе што се на њему непрекидно нешто ради и гради како би та прелепа планина била по мери и житеља и његових гостију. Вредна су и редовна улагања општине Чајетина у ово посећено туристичко место, као и у околна насеља. Не само у капиталне пројекте, него и у изградњу и реконструкцију путева, улица, локалних водовода...

Како каже Арсен Ђурић, председник Скупштине општине Чајетина, за протекле четири године изграђено је и реконструисано више од 50 километара путева, а обновљено и око 20 километара улица.

– Скупштина општине Чајетина усвојила је други ребаланс буџета крајем августа. Буџет је увећан за додатних 740 милиона динара, а највећи део тих средстава распоређен је на инвестиције и капитална улагања. Значајно повећање се односи на изградњу путева и улица. Након усвајања ребаланса буџета одмах су почели радови на великом броју инфраструктурних пројеката. Локална самоуправа се труди да путну мрежу равномерно развија у сеоским, градским месним заједницама и на Златибору – истиче Ђурић.

Завршница пута ка аеродрому

За златиборски туризам важно је оживљавање аеродрома Поникве, а радови на изградњи широког пута (дугог осам километара) од Сушице преко Трипкове до језера Врутци, што је најкраћа веза са аеродромом Поникве, приведени су крају и очекује се да до краја године буду завршени. Новац за тај подухват обезбедило је ЈП "Путеви Србије", а општина Чајетина решила је имовинске односе и израдила документацију.

– У току су и радови на изградњи обилазнице око Златибора. То је крак пута од магистрале, код фудбалских терена хотела "Палисад"

до постројења за пречишћавање отпадних вода ободом насеља Обудовица 3, све до пута за Семегњево – наставља председник СО Чајетина, додајући:

– То је тек прва фаза, док је друга наставак радова преко Ока све до Бранешког поља, односно Шљивовице, и будуће петље ауто-пута за Сарајево. Упоредо са тим, локална самоуправа гради пут на Златибору од насеља Калман до постројења за пречишћавање отпадних вода. Такав "путни прстен" значајно ће растеретити саобраћај у центру Златибора, а житељи насеља Обудовица, Зова и Караула неће морати да улазе у центар.

Три јавне гараже са око 1.000 паркинг места

Ђурић истиче да ће се решити и проблем недостатка паркинг места у центру Златибора: – Градићемо једну јавну гаражу, што ће финансирати наше комунално предузеће и општина, као и гаражу поред почетне станице панорамске жичаре са 600 паркинг места, чији је инвеститор приватник. А на аутобуској станици такође ће бити јавна гаража и тиме добијамо око 1.000 паркинг места.

Комплетно је завршен кружни ток код хотела "Торник", а завршено је и асфалтирање нове улице од тог хотела ка апартманском насељу Калман, захваљујући којој је Златибор добио нових 240 паркинг места. На путу за Семегњево у току је изградња пословног здања са гаражама за сва општинска јавна предузећа.

– У завршној фази су радови на асфалтирању путева и улица уговореним тендерима из 2021. године. Ако време буде послужило, очекујемо да ћемо успети да реализујемо све уговорене пројекте. Као што смо најавили, на Златибору ће се радити реконструкција Улице проте Симића, па затим улица од хотела "Олимп" до Студентског одмаралишта, од хотела "Торник" до пасареле, а почетак поменутих радова је планиран за новембар – подсећа председник чајетинског парламента.

Трим стаза и дечји парк на Караули

Управо се спремају такви послови и у околним местима. По тендеру за реконструкцију путева и улица, ових дана почеће радови на пресвлачењу главног пута кроз Мачкат, пут од центра до сеоске школе у Мачкату, затим пут од железничке станице до центра Семегњева, од Голова ка Рудинама и још неколико. А радиће се и на "крпљењу" ударних рупа на Златибору и у Чајетини.

Поред путева и улица, сасвим је при крају и важан посао уређења спортског парка на посећеном златиборском узвишењу. – Ужурбано се ради на изградњи трим стазе и дечјег парка на Караули, који треба да буду завршени до краја новембра. Завршетком радова на том спортском парку значајно ће се обогатити понуда, с обзиром да је ту раније постојала трим стаза која је била у изузетном лошем стању – рекао нам је Арсен Ђурић.

Слобода у летовима који померају границе

Параглајдинг ће свакоме ко се у њему опроба променити живот, он спаја с природом, каже Петар Лончар који је живот посветио параглајдингу

Златиборске падине идеалне су за активности које подстичу адреналин и у којима уживају љубитељи авантуре свих узраста. Ово је планина здравог живота и активног одмора, а напретек је активности које пријају заљубљеницима у авантуру. Једна од најпопуларнијих свакако је параглајдинг.

Петар Лончар је човек који је живот посветио параглајдингу, а своје невероватно искуство и професионализам ставио на располагање свим заљубљеницима у Златибор који планину желе да истраже и упознају на овако необичан начин.

Петар истиче да параглајдинг за њега представља начин живота. Свој први скок направио је са непуних 19 година у 63. падобранској бригади и тада се безрезервно заљубио у овај необичан спорт. Недуго затим почео је да лети параглајдером, као и да се бави акробатским летењем, где је могао да изрази своју креативност кроз маневре у ваздуху. Посебно га је привукло што се нико није бавио том дисциплином тако да је одлучио да му то буде и професија и начин живота, који му ни до данас није скинуо осмех са лица.

На питање шта је оно што највише воли у вези са параглајдингом, Петар без размишљања одговара: – Слободу коју ми пружа овај спорт, као и окружење у којем боравим и не бих могао да замислим живот без планине, природе и активности које нам она пружа.

Својој причи додаје да је први и још увек једини Србин који се професионално бави акро параглајдингом. – То је тешка дисциплина, потребна је превелика посвећеност због које се мали број људи упушта у такву авантуру. Акро параглајдинг се састоји из извођења одређених фигура у ваздуху и захтева посебне терене на којима се ти маневри изводе – описује Лончар.

Заинтригирани биографијом овог младог човека нисмо могли да не закључимо да је неко ко не зна

Рекордер с најдужим летом

У својим рукама Лончар држи рекорд најдужег лета од девет сати. А такође је и први спортиста из Србије који је летео на висини од 6.800 метара без маске са кисеоником. То објашњава невероватном жељом за померањем граница у спорту и животу.

Летео у 60 држава на свим континентима

Као свој животни успех Петар истиче то што је параглајдером летео на свим континентима: – Коначно после 12 година летења параглајдером успео сам да остварим и тај сан, лет на сваком континенту. Будући да сам летео и обишао преко 60 држава, упознао много различитих култура и предивних терена за летење тешко је одабрати који предели су оставили најјачи утисак на мене. Можда бих издвојио Пакистан као најлепше место за летење и мој лет на 7.000 метара близу К 2, друге највише планине у свету. Лет на Хавајима не заостаје много иза Пакистана, као ни лет у Намибији на најстаријим пешчаним динама.

за страх. На ову констатацију Петар одговара: – Па увек постоји она позитивна доза страха, што је и добро када се бавите екстремним спортовима, јер вас тај страх држи на опрезу и подстиче да правилно реагујете у свакој ситуацији.

Да ли у Србији, питали смо га, постоје локалитети посебно инспиративни за летење параглајдером: – Издвојио бих Златибор и параглајдинг са врха Чигота, на 1.422 метра надморске висине. Терени на Златибору имају одличну позицију и инфраструктуру која је доста битна за приступ ученика полетишту, као и искусних летача. Овде има више полетишта за северни и јужни ветар, што нам даје изузетно много летачких дана током године. Самим тим ученици брзо напредују и брже стичу дозволе пилота параглајдера. Падине и врхови Златибора одлични су и за тандем параглајдинг, који је свакоме доступан. Нико ко је дошао да нас види или лети са нама са врха Чиготе није остао равнодушан и понео је невероватне импресије.

Петар напомиње да су за параглајдинг на Златибору заинтересовани и странци. Протеклог лета угостио је пилоте из Пољске, Мађарске, Словеније, па чак и далеког Бразила. Сви су отишли испуњени позитивним утисцима. Веома им се свидео терен, а посебно традиционално златиборско гостопримство.

О идеалним условима за параглајдинг на „златној планини“ најбоље сведочи чињеница да је Лончар недавно на Златибору покренуо и школу параглајдинга. Школовала је пет пилота параглајдера и они већ поседују дозволу. – Параглајдинг је и даље најприступачнији и најјефтинији вид летења који не захтева мотор, гориво и посебан транспорт до терена за летење. Потребно је мало воље и посвећености на почетку, али већ после пар тренинга можете правити своје прве самосталне летове уз надзор инструктора. Свакако да су посвећеност, рад, дисциплина и стрпљење пресудни за било који успех.

Истиче да за летење параглајдером онај који приступа обуци не сме бити млађи од 16 година, али за тандем лет са инструктором старосна граница не постоји, свима је доступно да се опробају у овој несвакидашњој активности.

За туристе који радо посећују Златибор он има важну поруку: да у лету параглајдером могу уживати сви, не само они који желе овим спортом професионално да се баве. – Много људи ужива бавећи се овим спортом рекреативно и у слободно време. Параглајдинг је као када научите да возите бицикл, кад једном савладате тешко се заборавља. Ако неко има сан да лети не треба ништа да га занемари. Параглајдинг ће свакоме ко се у њему опроба променити живот, он спаја са природом. Зато би посету Златибора дефинитивно требало искористити и уживати у невероватним могућностима која његова природа пружа – поручује наш саговорник.

Златиборске стазе идеалне за "небеско трчање"

Првог викенда у новембру било је живо на стазама у подножју највишег златиборског врха. Центар "Торник" дочекао је наше репрезентативце у "небеском трчању" (скајранингу), напорној и захтевној спортској дисциплини коју упражњавају на природним теренима и планинским висинама, у брдима "под небом".

Био је ово групни припремни тренинг наше репрезентације, последњи пред европско првенство у Португалији, чије одржавање је најављено за трећи новембарски викенд у области Сао Педро до Сол. На овом припремном тренингу учествовало је седам репрезентативаца, међу којима је у Никола Илић, родом из Чајетине који живи у Београду.

Шта је скајранинг, у чему је магија тог планинског трчања које је све популарније последњих година међу заљубљеницима у екстремне спортове? О специфичностима ове необичне дисциплине говорио је организатор ове манифестације Марко Николић, лиценцирани планински водич. Како је рекао, скајранинг представља посебну спортску дисциплину која подразумева спој планинарења и трчања. Као резултат тог спајања добијен је један потпуно нови спорт са специфичним карактеристикама, које га управо издвајају и из планинарења и атлетских тркачких дисциплина.

– Није довољно само обути патике и кренути у трчање по планини. Ово су такмичења издржљивости, а не туристичке планинарске туре.

Динамичности трке доприносе временска ограничења која организатори одређују на основу прорачуна о брзини кретања такмичара просечне физичке припремљености. Могуће је и на скајранинг тркама, наравно, уживати у лепотама планине, али услов за то је добра психофизичка кондиција.

У основи, скајранинг је од планинарења "наследио" простор у коме обитава, планине, а из атлетике метод по коме функционише, трчање. У последњих неколико деценија на нашим просторима доживљава изузетан раст, који се може посматрати у више сегмената: повећање броја тркача, квалитетнија организација трка, квалитетнији такмичари, препознавање и уважавање од сродних светских спортских организација...

Асоцијацију скајранинг Србија води тим ентузијаста чији је циљ да својим деловањем допринесе развоју, афирмацији и промоцији "небеског трчања", ултрамаратона на високим надморским висинама и осталим спортовима издржљивости, као и развоју, афирмацији и промоцији спортског и планинског туризма у Србији и шире. Посебно су окренути организацији едукативних еко-тура и промоцији заштићених природних добара широм земље. Примљени су у пуноправно чланство Међународне скајранинг федерације (International Skyrunning Federation – ISF).

Наредне године Асоцијација скајранинг Србија организоваће седам трка на нашим просторима: на Јахорини, Златибору, Старој планини, Дурмитору, Проклетијама, Сињајевини и Лужници. Трке ће почети да се организују у фебруару, а сезона се завршава у октобру. Такмичење небеских тркача на Златибору планирано је за 2. април 2022. године: овде ће стаза бити дуга 27 километара, са чак 1.600 метара успона и спуста.

Током боравка репрезентативаца у подножју Торника показало се да ово "небеско трчање" не омогућава само тренинг, већ и одличну забаву, дружење, као и уживање у нетакнутој природи на висинама Златибора. По речима тркача, ово су стазе које не треба пропустити, јер "златна планина" представља врхунску локацију за активан туризам и планинске трке у Србији.

Понуда "златне планине" на сајму у Бањалуци

Туристичка организација Златибор представила је понуду најпосећеније српске планине на Међународном сајму туризма и угоститељства одржаном у Бањалуци од 11. до 13. новембра. Овај сајам окупио је већи број излагача из Републике Српске, Србије, Црне Горе и других држава, а у оквиру штанда ТОЗ учествовало је и Јавно предузеће "Голд гондола Златибор".

Посетиоци златиборског сајамског представљања у Бањалуци показали су велико интересовање за "златну планину". Имали су прилику да се упознају са туристичком понудом за предстојећу зимску сезону, а посебна заинтересованост владала је за цене хотелског и приватног смештаја у предстојећем периоду, као и информације о најновијој атракцији, златиборској "Голд гондоли".

Штанд Туристичке организације Златибор посетио је и председник Владе Републике Српске Радован Вишковић, који је том приликом исказао задовољство присуством ТОЗ на овом сајму и жељу да се ова успешна сарадња настави.

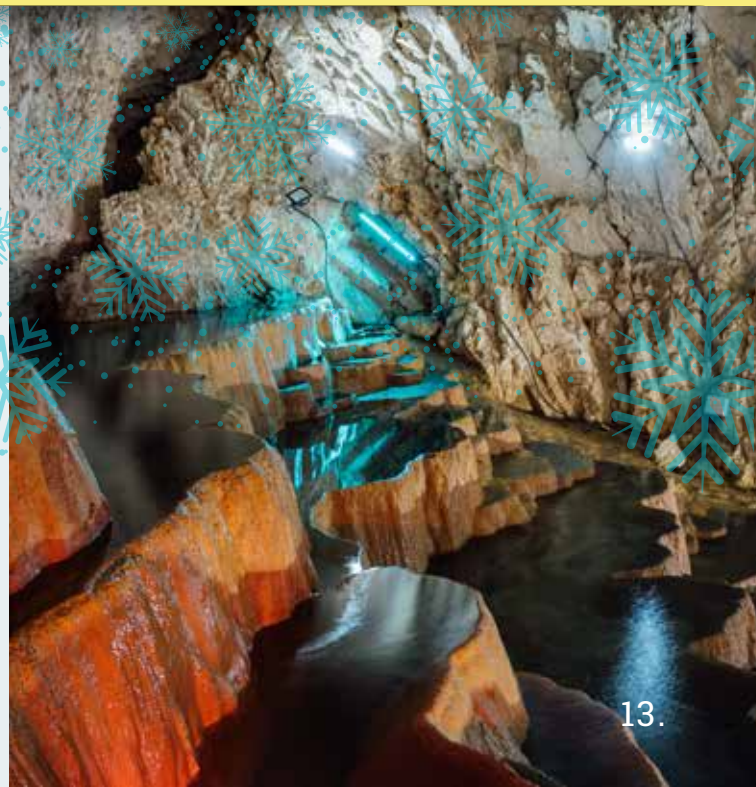
Уметност најмлађих украсила Културни центар

Новембар у галерији златиборског Културног центра има посебан сјај. Овде изложена дела настала су у оквиру ликовних радионица које су у протеклом периоду организоване за најмлађе уметнике. Ликовне радионице "Илустрација омиљене књиге" и "Новембарски експонат" организоване су у просторијама Културног центра на Златибору, у сарадњи са библиотеком "Љубиша Р.Ђенић" из Чајетине, Туристичком организацијом Златибор, Иновационим бизнис центром и ОШ "Димитрије Туцовић". На радионицама су учествовали ученици те основне школе, а водиле су их библиотекарка Невена Шопаловић и уметница Андријана Андријашевић. Ученици су, поред стварања, имали прилику и да науче нешто из библиотечке делатности и основних ликовних појмова. Кроз пријатну радну атмосферу и уложен труд настали су многи интересантни радови, који су све до 18. новембра били изложени у галерији Културног центра.

Зимско радно време Стопића пећине

Стопића пећина, спелеолошки бисер Златибора, биће као и претходних година отворена за посетиоце и током зимског периода. Радно време је сваког дана од 9 и 30 до 16 и 30 часова, а све који заинтеригирани причама о лепоти подземних пејзажа желе да посете пећину сачекаће на уласку стручна водичка служба. Подсећамо, Стопића пећина се налази у атару села Рожанства, 19 километара удаљена од центра Златибора, и најпосећенији је спелеолошки објект у Србији, надалеко познат по несвакидашњим бигреним кадама које красе пећинске дворане.

ЉУБИШ

МАЛЕ ТАЈНЕ ДОМАЋИХ УКУСА У РЕСТОРАНУ "ЉУБИШ"

Љубиш је једно од најпознатијих златиборских села. Прославили су га Љубивоје Ршумовић и Миладин Пећинар, а последњих година посебно је препознатљив по сеоском туризму и неприкосновено укусним домаћим јелима.

А да би уживали у гастрономским специјалитетима, сланим и слатким ђаконијама сви љубитељи добрих залогаја не морају кренути пут Љубиша. Власници ресторана "Љубиш" потрудили су се да им своје јединствене специјалитете сервирају у центру Златибора, у свом по квалитетној услузи и домаћој храни надалеко познатом ресторану.

Кафана "Љубиш" Златибор бави се угоститељством дуги низ година и има традицију пословања дуже од једне

деценије. Почети су направљени у селу Љубиш отварањем чувеног ресторана "Пећинар", а познати домаћини и у самом центру Златибора настављају своју традицију велелепним објектом, младим кадром и традиционалном понудом својих производа.

Ресторан "Љубиш" налази се у центру туристичког насеља Златибор. Пријатан амбијент са ентеријером у дрвету и изврсни домаћи специјалитети чине ово место омиљеним за бројне госте свих генерација. Ресторан је међу омиљеним местима домаћих гостију којима су српски традиционални специјалитети већ добро познати, али не остављају равнодушне ни госте из различитих делова Европе, па и целог света. У укусима домаће хране у ресторану "Љубиш" уживали су посетиоци из Русије, Немачке, Аустрије, Француске и других европских земаља, па чак и из далеке Кине.

Домаћини ресторана "Љубиш" у сарадњи са врхунским куварима сваком госту ће несебично понудити специјалитете карактеристичне за златиборски крај и то је оно што ресторан чини уникатним и посебним. Пријатан и топао амбијент у комбинацији са домаћом кухињом, љубазним и предусретљивим особљем пружиће свима јединствен и комплетан ужитак.

Не постоји гост који из ресторана "Љубиш" није отишао сит и задовољан, одушевљен разноликом понудом и укусима који враћају дух традиције. Заборављени српски специјалитети, специфични мириси и зачини мала су тајна великог успеха и мноштва задовољних гостију.

Коментари оних који су ова јела пробали најбоље говоре о квалитету гастрономске понуде ресторана "Љубиш": "Место на коме можете стварно осетити свим чулима да сте на Златибору. Одлична храна, прелеп амбијент и прељубазно особље. За сваку препоруку!", само је неки од комената који се могао чути док гости задовољно седе поред већ испражњених тањира.

Посебни специјалитети ресторана "Љубиш" су чувена телетина испод сача и домаћа пастрмка, која свежа долази у кухињу ресторана право из рибњака у Љубишу. Домаћи сок од малине, пита са копривама, домаћа проја, златиборски мезетлуци (сир, кајмак, пршута, чварци...) неизоставан су део ресторанске трпезе.

Да се у овом ресторану поред добрих залогаја ужива и у квалитетној капљици најбољи доказ су, како другачије, него утисци посетилаца. А утисци кажу да је несвакидашња ракија шљивовица са хајдучком травом и сувим шљивама најбоља коју су икада пробали.

А када се гостима уз врхунску кулинарску уметност, домаће гастрономске специјалитете спремљене са љубављу и великим стрпљењем, сервира беспрекорна услуга, уз солидне и приступачне цене, онда је задовољство неизоставно.

ЛУКСУЗ КОМПЛЕКСА "VIP CASA CLUB ZLATIBOR"

Посматрањем ентеријера луксузног комплекса "Vip Casa club Zlatibor" може се открити још један прави украс ове "златне планине". Потпуно новим концептом луксузних апартмана распоређених у пет модерно опремљених вила – "Пахуља", "Јела", "Вина", "Искра" и "Харизма" – гост ће се ушухкати и доживети свако годишње доба на најбољи могући начин.

У "Vip Casa club Zlatibor" нико неће морати да се одрекне својих навика. Остаје се у форми пливањем у затвореном пливачком базену и вежбањем у модерно опремљеној теретани. Могуће је одабрати опуштање уз ђакузи и пратећи Спа програм или уживање у богатој кухињи и испијању најлепших вина домаћих и страних произвођача која доноси манифестација овог комплекса "Вински фестивал", догађај у чијим чарима се може уживати током целе године. Онај ко одлучи да понесе и посао са собом, у опремљеним салама овог комплекса може да организујете различите типове пословних састанака, семинара и тимбилдинга.

Како се налази у самом центру Златибора, сва туристичка дешавања овде су надхват руке. Онога ко ипак одлучи да остане у комплексу, богата услуга и пратећи садржај неће оставити равнодушним.

Од садржаја овде издвајају базен и Спа. Главни украс "Vip Casa club Zlatibor" је пливачки базен дужине 20 и дубине 1,5 метара. Савршен је за јутарње буђење, вежбачку рутину или опуштање. Пре или после пливања могуће је отићи у неку од сауна. Може се уживати у био-сауни са зидом од хималајске

соли, финској сувој сауни, турском купатилу, собама за масажу или опуштати у неком од два ђакузија.

Златибор је познат по својим традиционалним специјалитетима и изузетном гостопримству. А ко ипак воли да поред традиционалне хране проба и нешто егзотичније, ресторан и тераса "Casa de Vinos" право су место које многи радо посећују. Избором јела и пропратних вина госта на тренутак одводи у различите крајеве света и сваким залагајем

му загрева душу. Овде је савет да се наврати бар једном сваког месеца, јер током целе године траје "Вински фестивал", догађај који окупља 12 винарија и 12 светских кухиња, увек уз ново изненађење.

Кажу да понуда из хотелског велнес програма опушта чула и припрема за нове победе. Могуће је изабрати различите програме ароматерапије, релаксације, спортске масаже или се ослободити токсина у парном купатилу и сауни. Ту је гост у рукама правих професионалаца, који тело и кожу третирају најфинијим препаратима и програмима.

Теретана у "Vip Casa club Zlatibor" савремено је опремљена и идеално уклопљена у простор од преко 200 квадратних метара. Уз помоћ "Precor" справа за вежбање могуће је квалитетно радити на телу, а окрепљење је у свлационици са купатилу и освежењем које се може затражити у било ком тренутку. У овој теретани се води рачуна о здрављу, чистоћи и придржавању здравствених мера.

За оне који имају важан састанак, желе да оставе утисак на клијенте или проведу неко квалитетно време са својим тимом, "Vip Casa club Zlatibor" конференцијске сале су право место. Опремљене најсавременијом технологијом и неопходним компонентама: бежичним интернетом, пројектором, флипчартом, а могуће је обезбедити и додатну опрему на захтев посетилаца. Након напорног састанка може се организовати ручак или вечера у ресторану и винском клубу "Casa de Vinos" и на тај начин заокружити један савршен пословни дан.

ВАТРЕ КЊИГОЉУБЉА ЉУБИША РАЗБУКТАО

Живот на Златибору у давним временима није био лак, о чему је писао Љубиша Р.Ђенић, књижничар и књигољубац, народни просветитељ, први добитник "Вукове награде" у Србији.

"Једино саобраћајно средство било је мало златиборско коњче, које се лагано али сигурно вере уз неприступачне и стрме козје стране. Коња је било доста, јер је и траве по златиборским испашама било доста. Задружне породице од 20, 30, па и више чланова одржавале су се још до Првог светског рата, када су се нагло почеле распадати. Било је потребно толикој чељади у кући за целу зиму, а која овде траје од пет до шест месеци, обезбедити најнужније потребе, нарочито жито јер се тада врло мало житарица сејало, већином оvas

(зоб). Зато је било потребно за жито нешто однети за трампу или продају. И пошто је било доста шуме, онда је у обзир за размену, трампу, у први план долазио катран и луч, а потом и бели мрс..."

Љубиша Р. Ђенић, упамћен по надимку Пујо (радове је потписивао под псеудонимом Рујански), родио се 3.маја 1914. у Чајетини. Отац Рајко био је власник кафане, а Љубишу је од ране младости књига више интересовала од кафанских послова. На њега су снажно утицала приповедања златиборских кириџија и старих паметара који су умели усмено да приповедају о прошлости. Тако је заволео етнографију и историју, а преко њих Златибор и људе са ове планине.

"Дане сам провео лутајући по Златибору, од колибе до колибе, много се наслушао прича од старих паметара. О добу кад је овим крајем господарио силни сердар Мићић од кога зазираху Турци у Ужицу и Бошњаци из Босне а Муртеницом, Торником и Чавловцем промицаху чопори медведа, дивљих свиња, срна и јелена, о добу када су Златибором господарили хајдуци..."

Ширио је у своје време Љубиша Ђенић љубав према књизи и култури. Оснажио чајетинску библиотеку (прву установу културе у овом крају основану 1904.), златиборским забитима ходио и народу књиге доносио. Ово читалиште је од педесетих до средине седамдесетих, као једини запослени, потпуно препородио: стручно уредио, рад осавременио, књигама обогатио. Човек самоук, без много школе, остао је упамћен међу Златиборцима. Нема овдашњег села у које није крочио, километрима пешачећи и зими и лети: да донесе књиге на читање, неуког научи, свима знање прошири.

Био је Пујо попут какве покретне библиотеке. Пазарни дан педесетих година у Чајетини, а он се мота међу кршним Златиборцима и њиховим чабрицама, иде од једног до другог с цегером препуним књига. Код сваког радо дочекао, свакоме би у руке тутнуо неку књигу, рекавши: "Вратићеш кад прочиташ, следећи пут кад кренеш на пијац". Или: "Ево ти књига, понеси је комшији".

И сам је много писао и стварао. Још 1938. издаје прву златиборску туристичку монографију. После рата сакупља и сређује народне умотворине, прикупља музејске предмете, истражује народно градитељство, сарађује као новинар с многим

листовима и часописима. Објавио је 765 разних чланака, 33 књиге, приредио 31 публикацију, изузетним цртежима илустровао десет књига (Још 1939. је у "Политици" објавио цртеж "Кућер на Златибору"). Његове "Ерске мудролије" имале су више издања са 15.000 примерака, његов стручни рад "Златиборски летопис" откупила је САНУ. Податак да је Љубиша био члан Удружења фолклориста Србије, Друштва библиотекара, Друштва музејских радника осликава

распон његових интересовања.

Овако је, рецимо, описивао одећу златиборског кириџије: "Носио је, било лети или зими, црвени шал око главе замотан на подобит турске чалме, велику црвену кабаницу ткану од домаћег сукна, кожни јанџик, а о десном бедру, на укрштеном кожном каишчићу, висила је бритва (радикалка) извезена срмом или жутом тенећком. Од горњих хаљина носио је сукнени прслук, преко њега лети гуњче, а зими зубун-џамадан који се закопчавао пуцетима под грло. Од доњих хаљина носио је пеленгаће, а на ногама опуташе (опанке) и тозлуке из којих су дискретно вириле везене чарапе".

Нису Ђенићи, као предратне газде, били омиљени код комунистичке власти, али Љубишино вуковско дело није могло да остане незапажено. Године 1964. установљена је "Вукова награда" и он постаје први њен добитник, својим делом инспирисао је културне посленике у Београду да то признање установе. Добио је Златни знак КПЗ Србије, као и многа друга признања (пензионисао се 1975., а преминуо 1992.), да би у новије време чајетинска библиотека понела Љубишино име. Данас златиборско књигољубље Снежана Ђенић, директорка ове библиотеке, један од изданака вредних и мудрих Ђенића који деценијама утискују печат просвећености целом крају.